

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Stk/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200148
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Vališ
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:5020200148.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. a členov senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a Mgr. Petra Macha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): I. T. F., R. XXX/XX, Ž. - S., právne zastúpený: Burian & partners, s.r.o., V. Tvrdeho 819/1, Žilina, IČO: 47 254 483, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, Odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí, Vysokoškolákov 8556/33B, Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OOP1-2020/012435/TOT z 20. februára 2020, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 26Sa/10/2020-71 z 1. decembra 2021, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 26Sa/10/2020-71 z 1. decembra 2021 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. OU-ZA-OOP1-2020/012435/TOT z 20. februára 2020 **z r u š u j e** a vec žalovanému **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalobcovi sa voči žalovanému **p r i z n á v a** právo na náhradu trov konania pred krajským súdom a aj právo na náhradu trov konania pred kasačným súdom.

o d ô v o d n e n i e :

1. Krajský súd v Žiline (ďalej aj len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 26Sa/10/2020-71 z 1. decembra 2021 (ďalej aj len „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného OU-ZA-OOP1-2020/012435/TOT z 20. februára 2020 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej aj len „prvostupňový správny orgán“) č.: OU-ZA-OVVS2-2019/026168/858/2BD z 12. novembra 2019 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým prvostupňový správny orgán uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej aj len „zákona č. 372/1990 Zb.“ alebo „priestupkový zákon“), čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním a vyhrážaním ujmou na zdraví, na tom skutkovom základe, že 25. februára 2019 v čase okolo obeda v priestoroch firmy PREFA, s.r.o. v Obci Hrabové č. 1 fyzicky a verbálne napadol T. R. L., a to tak, že ho odsotil, a povedal mu, nech ide do piče, lebo na neho zavolá chlapov a že ho vytlčú ako žito. Prvostupňový správny orgán žalobcovi uložil pokutu vo výške 50,- € ako aj povinnosť uhradiť trovy štátu vo výške 16,- €. Uviedol, že podľa výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že spáchanie skutku, a to priestupku žalobcom proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. mal preukázané na základe svedeckých výpovedí ako aj videonahrávkou, z ktorej bolo jednoznačne zrejmé spáchanie vyššie popísaného skutku.

2. Krajský súd poukázal na to, že prvostupňový orgán pri konštatovaní spáchania priestupku žalobcom vychádzal z vykonaných dôkazov, a to svedeckých výpovedí v spojení s videozáznamom, ktorý

zachytil priebeh incidentu, pričom v tejto súvislosti uviedol, že považuje za neopodstatnené žalobné dôvody žalobcu spočívajúce v tom, že by závery prvostupňového rozhodnutia nemali svoj základ vo vykonaných dôkazoch. Krajský súd poukázal na to, že správne orgány v skutkovej vete popísali spáchanie priestupku žalobcom, v ktorej sa nachádza aj to, že žalobca fyzicky a verbálne napadol T. R. L.B., a to tak, že ho odsotil a vyhrážal sa mu, pričom toto odsotenie potvrdil aj svedok T. Y., ktorý videl, že sa navzájom strkali a uvedené potvrdila aj svedkyňa J. N.Á. pred orgánom objasňujúcim priestupok. To, že J. N. si následne na uvedené už nespomenula pred prvostupňovým správnym orgánom, prvostupňový orgán vyhodnotil ako účelovú výpoveď a krajský súd považoval tento jeho záver za správny. Krajský súd ďalej poukázal na to, že spáchanie priestupku žalobcom tak, ako je uvedené vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia, bolo preukázané výpoveďou svedka T. R. L., na ktorú kládol dôraz žalovaný vo svojom rozhodnutí v spojení s vykonaným dôkazom videozáznamu zachytávajúceho priebeh incidentu. Svedecká výpoveď T. R. L. nebola v priestupkovom konaní vyvrátená, ani sponchybná iným relevantným dôkazom a preto pokiaľ správne orgány vychádzali z tejto svedeckej výpovede, krajský súd považoval postup správnych orgánov za zákonný.

3. Krajský súd podľa vykonaných dôkazov pred správnymi orgánmi považoval za preukázaný fyzický útok žalobcu na T. R. L., keď žalobca J.E.. R. L. odsotil. Poukázal na to, že sotením sa rozumie prudkým pohybom, nárazom pohnúť alebo vychýliť niekoho z polohy, čo je správanie, ktoré je nezlučiteľné s pravidlami správania sa všeobecne akceptovateľnými a dodržiavanými medzi občanmi spoločnosti. Krajský súd uviedol, že takéto správanie je hrubé, urážajúce, ponižujúce, dehonestujúce a nezlučiteľné s pravidlami správania sa, hrubým spôsobom narúša občianske spolunažívanie osôb riadiace sa pravidlami správania sa všeobecne akceptovanými a dodržiavanými medzi občanmi spoločnosti, ktoré uplatňujú a presadzujú vzájomnú slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie sa. Ďalej konštatoval, že žalobca musel vedieť, že sotením hrubo prekračuje pravidlá slušného správania a že tým môže narušiť občianske spolunažívanie. Podľa krajského súdu je sotenie inej osoby všeobecne v spoločnosti považované za neakceptovateľné a ako hrubé správanie má všetky znaky skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb.

4. Krajský súd konštatoval, že pojem hrubé správanie musí byť v zmysle judikatúry vyložený objektívne a musí ísť o konanie, ktoré narušuje občianske spolunažívanie v takej miere, že podľa všeobecného názoru a presvedčenia prekračuje rámec nevhodného správania. Poukázal na to, že občianske spoluzitie ako neurčitý právny pojem je definované ako určitý súhrn ustálených pravidiel konania a správania v spoločnosti, ktorý je založený na rešpektovaní práv ostatných ľudí a ktorých dodržiavanie je v určitom mieste a čase v spoločnosti obvyklé, pričom príklady hrubého správania, ktoré sú schopné narušiť občianske spoluzitie, stanovuje práve § 49 zákona č. 372/1990 Zb. K tomu ďalej uviedol, že ide o vyhrážanie ujmu na zdraví, drobné ublíženie na zdraví, schválnosť a podobne, pričom hrubé správanie možno definovať ako konanie, ktoré má schopnosť ohroziť alebo porušiť záujem uvedený v cit. ustanovení a súčasne narušiť občianske spoluzitie, čo znamená prekročenie rámca uvedených ustálených pravidiel. Narušenie občianskeho spoluzitia je potom trestané vtedy, ak dôjde k negatívnemu zasiahnutiu určitej intenzity, ktoré svojou povahou typovo zodpovedá konaniam uvedeným v demonštratívnom výpočte podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb.

5. V nadväznosti na uvedené krajský súd konštatoval, že z dôkazov vykonaných pred správnymi orgánmi bolo preukázané, že žalobca sa dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., keď sa T. L. vyhrážal ujmu na zdraví, keď po inom hrubom správaní, a to fyzickom útoku spočívajúceho v odsotení a po verbálnom útoku uviedol, že na neho zavolá chlapcov a že ho vytlčú ako žito. S poukazom na znenie § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., krajský súd ozrejmil, že iné hrubé správanie je postihnuteľné, ak páchatel' ním úmyselne naruší občianske spolunažívanie, pričom pod „iným hrubým správaním“ treba rozumieť verbálne a drobné fyzické útoky bez ujmy na zdraví poškodenej osoby.

6. K žalobnej námietke, že správne orgány nezobrali do úvahy konanie, resp. porušovanie povinností uložených zákonom o konkurze a reštrukturalizácii a zákonom o správcoch zo strany osôb vystupujúcich za správcu, a to zo strany T. R. L. a L. Š., krajský súd uviedol, že správne orgány postupovali správne, ak žalobcom namietané konanie týchto osôb vystupujúcich za správcu konkurznej podstaty úpadcu nebolo možné posudzovať v tomto priestupkovom konaní, pokiaľ ich zodpovednosť je posudzovaná v inom konaní v zmysle zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch.

7. K žalobným námietkam viažucim sa k prípustnosti použitia videozáznamu ako dôkazu pri konaní správnych orgánov krajský súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 24Sa/86/2016 z 1. augusta 2017 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Asan/11/2019 z 29. januára 2020. Vo všeobecnosti vykonanie dôkazu v podobe obrazovo-zvukového záznamu vyhotoveného súkromnou osobou bez súhlasu osoby, ktorej prejav je na ňom zachytený, môže byť s prihliadnutím na skutkové okolnosti prípadu prípustné. Táto prípustnosť je však podmienená vykonaním testu proporcionality, ktorý prináleží orgánu prejednávajúcemu priestupok. Prípustnosť dôkazu, a to obrazovo-zvukového záznamu vyhotoveného bez vedomia alebo súhlasu osoby, ktorej prejav je na zázname zachytený, po zohľadnení legitimity cieľa, ktorý má byť prostredníctvom vykonania tohto dôkazu obsiahnutý, judikoval kasačný súd aj rozsudkom sp.zn. 5Asan/1/2018 z 15. januára 2018 ako aj Najvyšší správny súd Českej republiky uznesením č.k. 2As/45/2020-68 z 18. novembra 2011. Zákonnosťou a prípustnosťou dôkazov obrazovo-zvukovými záznamami vyhotovenými bez vedomia alebo súhlasu osoby, ktorej osobný prejav je na zázname zachytený sa zaoberal kasačný súd aj v rozhodnutí sp.zn. 3Asan/32/2019 z 14. januára 2020. Vzhľadom na uvedené krajský súd konštatoval prípustnosť takéhoto dôkazu v konaní pred správnymi orgánmi. Ďalej krajský súd konštatoval zákonnosť použitia tohto dôkazu-videozáznamu, ktorý ako podstatný a objektívny dôkaz mal zachytiť priebeh incidentu, a tým preukázať priestupok spáchaného žalobcom. Podľa krajského súdu to vyplýva nielen z vyššie uvedenej rozhodovacej činnosti, ale aj z toho, že bol pred správnym orgánom vykonaný test proporcionality, ktorého cieľom je posúdenie otázky, či je namieste uprednostniť verejný záujem na odhaľovanie a postihovanie protispoločenskej činnosti alebo právo dotknutej osoby na ochranu osobnosti, pričom po vykonaní testu proporcionality bolo skonštatované, že použitie tohto dôkazu - videozáznamu sledovalo legitímny cieľ, a to preukázanie protiprávneho konania žalobcu ako obvineného.

8. Krajský súd konštatoval, že správne orgány vyhodnotili dôkazy v súlade so zásadami hodnotenia dôkazov, kedy dospeli k záveru, že žalobca sa dopustil priestupku tak, ako jeho skutková veta je vyjadrená vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia. Ďalej uviedol, že konanie žalobcu bolo konaním s takou intenzitou skutku, ktorý bolo nevyhnutné podradiť pod § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb., pričom z vykonaného dokazovania pred prvostupňovým správnym orgánom vyplynulo, že konanie, ktorého sa dopustil žalobca napíňa zákonné znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, pretože išlo o konanie spočívajúce vo vyhrázaní sa ujmu na zdraví a súčasne išlo o iné hrubé správanie podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. Krajský súd konštatoval, že konanie žalobcu bolo dostatočným spôsobom preukázané na základe výpovedí svedkov, záznamu z CD nosiča, pričom dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal pri rozhodovaní, boli získané v súlade so zákonom a rozhodnutie, ktoré prijal správny orgán na základe zisteného skutkového stavu, je logické a riadne odôvodnené. Rozhodnutiu o vine žalobcu z priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. predchádzalo zistenie skutkového stavu, z ktorého, spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti, bolo zrejmé, že žalobca ako obvinený sa dopustil priestupku, ktorý naplnil skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. Protiprávne konanie žalobcu bolo jednoznačne preukázané nad všetku pochybnosť, dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu a spáchanie skutku, ktorý je priestupkom zo strany žalobcu bolo dokázané.

9. Žalovaný ako sťažovateľ podal včas kasačnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g/ a h/ SSP, a teda že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

10. Namietal, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, pretože zistenie skutkového stavu žalovaným nie je dostačujúce na riadne posúdenie veci, skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu. Uvedené odôvodnil tým, že zo strany správcu - obchodná spoločnosť Insolvency Management Group k.s., konajúca prostredníctvom komplementára L.. L. Š. (ďalej ako „správca“) boli porušené nielen ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ale aj ustanovenia zákona o správcoch. V tejto súvislosti uviedol, že dňa 25. februára 2019, ešte predtým, ako bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu - SHARON STONE s.r.o., so sídlom Bytča - Hrabové 1, 014 01 Bytča - Hrabové, IČO: 51 067 820 (ďalej aj len „úpadca“) a spoločnosť Insolvency Management Group k.s. bola ustanovená za správcu úpadcu, sa pán L.. L. Š., prezentujúci sa ako správca úpadcu, spolu s inými mužmi, aj pánom T.. R. L., dostavili do areálu, kde sa nachádzajú nehnuteľnosti úpadcu a autoritatívnym spôsobom bránili

pracovníkom, ktorí v uvedenom areáli legitímne vykonávali svoju činnosť, v ich práci. Nejednalo sa však o pracovníkov úpadcu, ale o pracovníkov obchodnej spoločnosti PREFA Bytča, s.r.o., IČO: 50 540 424, sídlo: Drieňová 766/27, 010 04 Žilina, spoločnosť zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Žilina, oddiel: Sro, vložka č. 66469/L.

11. Sťažovateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veciach sp.zn. 2Sžo/55/2008 a sp.zn. 2Sžo/17/2011 v časti vo všeobecnosti objasňujúcej potrebu kumulatívneho naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty priestupku bez existencie dôvodných pochybností. V tejto súvislosti namietal, že nebolo preukázané, že boli kumulatívne naplnené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku, ktorý je mu kladený za vinu.

12. Namietal nezákonnosť dôkazu - videozáznam na CD nosiči a z pohľadu sťažovateľa je neprípustné, aby správny orgán považoval uvedený dôkaz za „rozhodujúci“, keďže nahrávka bola vyhotovená bez jeho súhlasu. Nezákonnosť dôkazu namietal z dôvodu, že v prípade použiteľnosti kamerového záznamu ako dôkazu, je potrebné prísne individuálne zvážiť legitimitu cieľa, ktorý má byť prostredníctvom vykonávania tohto dôkazu dosiahnutý, je potrebné posúdiť aj primeranosť použitého postupu a teda posúdiť konflikt práva na ochranu súkromia a záujmu spoločnosti na ochranu pred trestnoprávnym stíhaním, odhalenia a potrestania takéhoto správania. Uviedol, že je potrebné prihliadať na proporionalitu, ktorá zahŕňa najmä posúdenie dôvodov, pre ktoré bol záznam urobený, zhodnotenie intenzity potreby použitia práve tohto prostriedku na ochranu práv vyhotoviteľa a okolností, za ktorých bol vyhotovený. Nestotožnil sa so žalovaným v tom, že použitie videozáznamu sledovalo legitímny cieľ, pretože predmetný videozáznam nebol vyhotovovaný na ochranu majetku poškodených ako správcu, ktorý závažným spôsobom porušil svoje povinnosti, resp. hrubým spôsobom prekročil svoje kompetencie a neoprávnene sa zdržiaval v predmetnom areáli, v ktorom malo dôjsť k spáchaniu priestupku. Poukázal na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe (Rs 296 6 A 139/94) vo vzťahu k potrebe odstránenia existujúcich rozporov v dôkazoch. Ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/139/2008, v zmysle ktorého povinnosť zistiť skutočný stav veci nad rámec rozsahu vlastného zisťovania podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. má správny orgán len v rozsahu dôvodov a skutočností (vrátane návrhov na vykonanie dôkazov), ktoré obvinený z priestupku v priebehu správneho konania uviedol. K tomu ďalej uviedol, že aj v priestupkovom konaní platí, že obvinený nemusí dokázať svoju nevinu, ale vina musí byť obvinenému jednoznačne a nepochybne dokázaná, pričom v prejednávanej veci nebolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že sa mal dopustiť priestupku, ktorý mu je kladený za vinu napadnuté rozhodnutie vychádza z nedostatočného zistenia skutkového stavu veci, pretože z výpovedí svedkov nevyplýva, že by sa mal sťažovateľ dopustiť priestupku.

13. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti nestotožnil s tvrdením sťažovateľa, že nedošlo k jednoznačnému potvrdeniu, že spáchal priestupok, ktorý sa mu kladie za vinu, keďže nemožno prihliadať na videozáznam z dôvodu jeho nezákonnosti a ostatné dôkazy jeho vinu nepreukazujú. Uviedol, že ak dochádza k zachyteniu protiprávneho konania na zvukovo-obrazový záznam je potrebné aplikovať zásadu „ius ex iniuria non oritur“ (právo nevzniká z bezprávia), teda na právnom úkone, ktorý nepožíva právnu ochranu, nemožno zakladať iné práva. Keďže protiprávne konanie sťažovateľa bolo zachytené na videozáznam, tak mu nevzniklo právo na udelenie súhlasu k vyhotoveniu a použitiu tohto záznamu na účely priestupkového a súdneho konania, z čoho vyplýva, že takýto dôkaz by mal byť považovaný za zákonný. Na strane osoby zhotovujúcej, resp. uplatňujúcej tento záznam bez súhlasu dotknutej osoby nedochádza k protiprávnemu konaniu, keďže jej konanie vykazuje s použitím analógie prvky konania dovolenej svojpomoci, ktoré znak protiprávnosti vylučujú (§ 6 a § 418 v spojení s § 853 od. 1 Občianskeho zákonníka). Bez zabezpečenia a použitia tohto dôkazu by bolo uplatnenie práva navrhovateľa de facto nevyhnutelné. Podľa žalovaného by v takejto situácii bolo absurdné požadovať súhlas k zhotoveniu, alebo použitiu tohto dôkazu. Podľa žalovaného by presné zistenie skutkového stavu, zistenie aspoň formálnej pravdy malo byť povýšené nad ochranou osobnosti sťažovateľa, keďže do jeho hmotnoprávneho postavenia nebolo zasiahnuté bezúčelne, ale z dôvodu zabezpečenia dôkaznej situácie. Uviedol, že správne orgány vychádzali zo skutkových zistení, ktoré považovali za preukázané a v dostatočnej miere i presvedčivé, pričom vykonané dôkazy odôvodňovali prijatie skutkového záveru tak, ako bol uvedený vo výroku prvostupňového rozhodnutia.

14. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 11 písm. h/ SSP) po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 SSP) a má

predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 453 ods. 1 a 2 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal postupom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky <<http://www.nssud.sk>> (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a kasačnú sťažnosť sťažovateľa vyhodnotil ako dôvodnú a preto podľa § 462 ods. 2 SSP napadnutý rozsudok krajského súdu mení tak, že napadnuté rozhodnutie sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie.

15. Kasačný súd sumarizujú obsah kasačnej sťažnosti konštatuje, že sťažovateľ v podstate namieta 3 základné sťažnostné body:

- 1) nezákonnosť zohľadneného dôkazu - videozáznamu, na ktorého vyhotovenie nedal sťažovateľ súhlas,
- 2) porušenie ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii a zákona o správcoch zo strany poškodeného - T. L. J. L. Š., a
- 3) nenaplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. a nepreukázanie spáchania priestupku žalobcom.

16. Kasačný súd po oboznámení sa s odôvodnením prípustnosti použitia videozáznamu zo strany správnych orgánov konštatuje, že tieto odôvodnili jeho prípustnosť poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 24Sa/86/2016 z 1. augusta 2017, ktorý konštatoval, že „Dôležitým v tomto smere a významným pre predmetnú vec je zistenie, či záujem na ochrane súkromia je väčší ako záujem spoločnosti na spravodlivom postihnutí možného protiprávneho konania. Podľa názoru súdu zvukový i obrazový záznam z videokamery zabezpečený súkromnou osobou môže byť v priestupkovom konaní použitý ako dôkazný prostriedok na dokumentovanie a preukazovanie porušenia ustanovení priestupkového zákona. Prípustnosť takéhoto dôkazného prostriedku je potrebné posudzovať s ohľadom na rešpektovanie práva na súkromie zakotveného v článku 8 Dohovoru a s ohľadom na článok 6 Dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie. V priestupkovom konaní aj v trestnom konaní sa nemôže súkromná osoba domáhať netrestnosti s odkazom na porušenie svojho práva na súkromie, ak táto osoba sama porušila oprávnené záujmy inej osoby chránené zákonom. Správny súd v posudzovanom prípade potom zohľadnil zásadu, že nikto nemôže mať prospech z vlastného protiprávneho konania a žalobkyňa nemôže mať prospech v zmysle úspechu v spore z dôvodu, že odmietne udeliť súhlas na vykonanie dôkazu preukazujúceho jej protiprávne konanie.“. V tejto súvislosti prvostupňový správny orgán ďalej dôvodil, že použitie videozáznamu sledovalo legitímny cieľ spočívajúci v preukázaní protiprávneho konania sťažovateľa, kedy z videozáznamu bolo jednoznačné, že poškodeného fyzicky napadol a to tak, že ho odsotil, vulgárne mu vynadal a vyhrážal sa mu, že na neho zavolá chlapov, ktorí ho vytlačú ako žito.

17. Prvostupňový správny orgán uviedol, že pokiaľ bol sťažovateľ presvedčený, že poškodený koná protiprávne, mal privolať políciu na zjednanie nápravy, ako nakoniec aj učinil, avšak až na druhý deň. Žalovaný odôvodnil zákonnosť použitia videozáznamu súladom s § 12 Občianskeho zákonníka, kedy možno obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa osoby alebo jej osobných prejavov použiť na úradné účely aj bez privolenia dotknutej osoby, pričom uviedol, že úradnými účelmi zákon rozumie najmä dôkazné účely v rámci trestného, občianskoprávneho či priestupkového konania. Ďalej uviedol, že pokiaľ má videozáznam vecný vzťah k predmetu úradného konania a napomôže splneniu účelu konania, je možné takýto záznam použiť v rámci dokazovania i bez súhlasu dotknutej osoby.

18. Kasačný súd poukazuje na východiská pre prípustnosť použitia súkromne vyhotoveného zvukového, prípadne zvukovo-obrazového záznamu ako dôkazu v priestupkovom konaní, uvedené v rozsudkoch Najvyššieho súdu SR vo veciach sp.zn. 3Asan/32/2019 z 14. januára 2020 a sp.zn. 8Asan/11/2019 z 29. januára 2020. Vykonanie dôkazu v podobe obrazovo-zvukového záznamu vyhotoveného súkromnou osobou bez súhlasu osoby, ktorej prejav je na ňom zachytený, môže byť s prihliadnutím na skutkové okolnosti prípadu (ako napr. verejné miesto vyhotovenia záznamu, intenzita prejavu) v správnom konaní prípustné. Táto prípustnosť je však podmienená vykonaním testu proporcionality, ktoré prináleží orgánu prejednávajúcemu priestupok (3Asan/32/2019). Súkromne vyhotovený zvukový, prípadne zvukovo-obrazový záznam bude vždy ako dôkaz prípustný v prípade obhajoby obvineného z priestupku; zatiaľ čo ako dôkaz, ktorý svedčí o vine obvineného, bude prípustný len za zohľadnenia proporcionality a s ohľadom na legitimitu cieľa, ktorý má byť dosiahnutý. V praxi takým prípadom bude protiprávne konanie

zachytené poškodenou osobou v reakcii na útok na svoju osobu (práva), resp. právom chránené záujmy, ako aj cudzou osobou zachytené v reakcii na útok na práva, resp. právom chránené záujmy iného; prípadne náhodne zachytené protiprávne konanie zachytené poškodenou osobou (rozumej osobou, voči ktorej protiprávne konanie smeruje, resp. je spôsobilé zasiahnuť do jej práv, resp. právom chránených záujmov). Náhodne zachytené protiprávne konanie, ktoré nespôsobuje zhotoviteľovi záznamu zásah do jeho práv, resp. právom chránených záujmov, ako dôkaz prípustné v zásade nebude (8Asan/11/2019).

19. S ohľadom na vyššie uvedené východiská kasačný súd konštatuje, že správne orgány nevykonali test proporcionality v dostatočnom rozsahu. Odôvodnenie samotnej legitimity cieľa a relatívne všeobecne formulované východiská ohľadom nemožnosti domáhania sa práva na súkromie, ak dotknutá osoba sama porušila oprávnené záujmy inej osoby chránené zákonom, nie je z pohľadu kasačného súdu na účely posúdenia proporcionality postačujúce. Správne orgány sa dôsledne nezaoberali, resp. v odôvodnení neuviedli ako sa vysporiadali s otázkou osoby, ktorá záznam vyhotovila, teda či išlo o poškodeného, svedka prípadne náhodného okolo-idúceho, taktiež sa nezaoberali otázkou, na ako mieste bol záznam vyhotovený, teda či išlo o verejne prístupné miesto alebo súkromný areál a bližšie nezrejmili ani, či skutok, ktorého sa mal dopustiť sťažovateľ bol takej intenzity, aby odôvodňoval prípustnosť použitia videozáznamu. Podľa názoru kasačného súdu nie každý skutok, hoci by aj naplnil znaky skutkovej podstaty priestupku, možno automaticky považovať za skutok takej intenzity, ktorá by bez ďalšieho mala za následok prípustnosť použitia súkromne vyhotoveného videozáznamu bez súhlasu dotknutej osoby ako dôkazu v priestupkovom konaní.

20. V rámci vykonaného testu proporcionality je tak potrebné dôkladne vzájomne posúdiť a porovnať navzájom proti sebe stojace záujmy, a to verejný záujem spoločnosti na postihu dotknutej osoby s jej záujmom na ochrane práva na súkromie. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj nasledovné kritériá:

- a) či súkromne vyhotovený zvukový, prípadne zvukovo-obrazový záznam, bol hlavným alebo iba podporným dôkazom,
- b) či dotknutá osoba o nahrávaní súkromne vyhotoveného zvukového, prípadne zvukovo-obrazového záznamu, vedela alebo vedieť mohla a či udelila aspoň konkludentný súhlas s nahrávaním,
- c) osoba (obvinený z priestupku, poškodený, nezávislá osoba alebo svedok), ktorá súkromne vyhotovený zvukový, prípadne zvukovo-obrazový záznam, vyhotovila a jej motivácia na jeho vyhotovenie,
- d) miesto (verejne prístupné miesto alebo súkromný areál), čas a iné okolnosti (napr. prvky provokácie) vyhotovenia súkromne vyhotoveného zvukového, prípadne zvukovo-obrazového záznamu,
- e) prípadná náhodnosť alebo i účelovosť vyhotovenia súkromne vyhotoveného zvukového, prípadne zvukovo-obrazového záznamu,
- f) intenzita skutku, ktorá by opodstatňovala verejný záujem spoločnosti na postihu protiprávneho konania, a
- g) potreba ochrany súkromia a dobromyseľnosti dotknutej osoby.

21. Keďže správne orgány dostatočne nevykonali test proporcionality, vykonanie súkromne vyhotoveného zvukovo-obrazového záznamu ako dôkazu, o ktorého prípustnosti resp. zákonnosti možno mať pochybnosť, možno vnímať ako pochybenie pri vykonávaní dokazovania a preto je rozhodnutie žalovaného potrebné zrušiť v zmysle § 191 ods. 1 písm. g/ SSP a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

22. Pokiaľ ide o sťažovateľovu argumentáciu vo vzťahu k namietanému porušeniu ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii a zákona o správcoch zo strany poškodeného - T. L.B. J. L.. Š., kasačný súd konštatuje, že táto nemá priamy vplyv na otázku právneho posúdenia priestupkovej zodpovednosti sťažovateľa, pretože je svojim charakterom skutková a pokiaľ by aj bolo preukázané, že zo strany poškodeného resp. L.. Š. došlo k porušeniu vyššie uvedených zákonov, uvedené nie je dôvodom vylúčenia zodpovednosti za priestupok v zmysle § 5 zákona č. 372/1990 Zb., ani dôvodom zániku zodpovednosti za priestupok v zmysle § 20 zákona č. 372/1990 Zb. Na túto skutočnosť, pokiaľ by bola preukázaná, by bolo možné prihliadnuť ako na okolnosť, za ktorej bol priestupok spáchaný, ktorá je zohľadňovaná pri určovaní sankcie v zmysle § 12 zákona č. 372/1990 Zb. Kasačný súd poukazuje v tejto súvislosti aj na skutočnosť, že na rozhodovanie o tom, či došlo k porušeniu ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii a zákona o správcoch bolo v tomto štádiu konania príslušné Ministerstvo spravodlivosti SR v rámci výkonu dohľad nad správcami. Vzhľadom na skutočnosť, že

podstata sťažovateľových námietok smeruje k popretiu zodpovednosti za priestupok, argumentácia porušením ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii a zákona o správcoch je pre toto konanie irelevantná.

23. Sťažovateľ ďalej namietal, že nedošlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. Kasačný súd uvádza, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti priamo nekonkretizoval, ktorý zo znakov skutkovej podstaty podľa jeho názoru nemal byť naplnený, avšak vychádzajúc aj z jeho žaloby a naň nadväzujúceho obsahu kasačnej sťažnosti možno vydedukovať, že namieta spáchanie skutku a teda nenaplnenie objektívnej stránky priestupku, ktorý je mu kladený za vinu. K tomu kasačný súd uvádza, že správne orgány ako aj krajský súd v napadnutom rozsudku rozobral otázku naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty, pričom kasačný v tejto súvislosti poukazuje na body 22, 23, 24, 28, 30 napadnutého rozsudku. Vzhľadom na skutočnosť, že posúdenie naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty je späté resp. vychádza z vykonaného dokazovania, kasačný súd v nadväznosti na vyššie uvedený právny záver viažuci sa k použitiu videozáznamu konštatuje, že žalovaný po vykonaní náležitého testu proporcionality tak bude musieť opätovne zvážiť resp. odôvodniť naplnenie skutkovej podstaty priestupku, ktorý je sťažovateľovi kladený za vinu, a to na podklade vykonaných dôkazov.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 2 SSP zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, kedy bude jeho úlohou vykonať vo vzťahu k dôkazu - súkromne vyhotovenému zvukovo-obrazového záznamu, náležitý test proporcionality v súlade s vyššie citovanou judikatúrou a právnym názorom kasačného súdu. Právnym názorom vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný viazaný (per analogiam § 191 ods. 6 SSP).

25. Podľa § 467 ods. 3 SSP, ak kasačný súd zmení rozhodnutie správneho súdu, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na správnom súde a kasačnom súde. Vzhľadom k tomu, že kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie, sťažovateľ mal plný úspech vo veci pred krajským súdom ako aj pred kasačným súdom. V zmysle § 167 ods. 1 SSP mu preto priznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania pred krajským súdom ako aj kasačným súdom.

26. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.